

Пушка-та гръмна и коршумъ свирна скоро изъ кырвана, като напълни цѣлж горж съ екотъ.

XV.

Освобожденіе.

Жельови, като слѣзохж въ трапа, слисани видѣхж, че тамъ на онова мѣсто, дѣто кроѣхж да стане планъ-тѣ, чакаше кырванъ отъ вървуплица коля. Тѣхно-то отчайване приближаваше. Желе и Никола никакъвъ планъ вече не можяхж да скруятъ; надѣжда за освобождение изгубвахж на цѣло: Татари-тѣ ставатъ повече, гора-та Чалж-кавакъ ся свършва, а задъ нежгы чакаше равнина, равнина широка Карнобатска... Нѣщо е това?... пушка гръмна отъ горѣ? тѣ ся стрѣснахж, скочихж на крака; чуватъ назадъ женскы выкове. Татаркыни изуплашени силно крѣщятъ; черно Татарче изведнѣжъ връща коня си назадъ; той гръмва на воздухъ и съ ржкж выка на помощь другы-тѣ Татары.

Василь и Петръ съ ножове въ ржкж бѣятъ ся срѣди кырвана. Татаринъ единъ мъртавъ лѣжи подъ крака-та имъ, а другы-тѣ храбро отбиватъ Васильовый ножъ, кой го маха насамъ и нататкъ, повече да ся пази, а найвечъ да обезсиля противницы-тѣ и легко да гы ранява.